

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1609/2017
31.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене ББ, из ..., чији је пуномоћник Владимир Глумац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1360/17 од 16.03.2017. године, у седници од 31.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1360/17 од 16.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1770/15 од 14.12.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати износ од 1.458.000,00 евра у динарској противвредности на дан исплате по најповољнијем продајном курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од 06.04.2015. године до исплате, као и захтев за накнаду парничних трошкова у износу од 443.710,00 динара. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженој накнади парничне трошкове у износу од 54.032,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1360/17 од 16.03.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у образложењу

другостепене пресуде оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП. Ревизијом се такође неосновано указује на битну повреду поступка учињену пред другостепеним судом будући да тај суд није одржао расправу пре одлучивања о жалби, а није ни било законских разлога за држање расправе пред другостепеним судом, прописаних чланом 383. став 4. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је као судија поступала у предмету Другог општинског суда у Београду П. 395/03, у коме је тужилац поднео тужбу против туженог ВВ ради накнаде штете. Пресудом тог суда од 30.04.2004. године тужбени захтев тужиоца је одбијен. Након укидања првостепене пресуде решењем Окружног суда у Београду Гж 6244/04 од 08.12.2004. године, предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење, у коме је тужена и даље посупала као судија. Тужилац је у поднесцима од 04.11.2005. године, 01.08.2006. године и 02.04.2007. године, као и у жалби поднетој против првостепене пресуде наводио, између осталог, да је пресуда малициозна и шизофрена, да судија испољава неукост и пристрасност, да судија нема основно знање из правне науке, да ће о негативности поступајућег судије обавестити председника суда, као и министра правде, како би повео рачуна о неспособним судијама и сменио их због неукости, незнања и иживљавања над парничним странкама, да пристрасност и мржња судије превазилазе свако нормално понашање, и да тужиоца неће застрашити судија ББ, нити њено пристрасно поступање на штету тужиоца. Тужена је дана 12.04.2007. године поднела приватну кривичну тужбу против тужиоца због навода истакнутих у поднеску од 02.04.2007. године. Решењем Другог општинског суда у Београду од 28.05.2007. године усвојен је захтев за искључење судије ББ од даљег поступања у наведеном предмету, на захтев судије, из разлога што је поднела приватну кривичну тужбу против тужиоца. Судија којој је, након искључења тужене, овај предмет додељен у рад тражила је изузеће од даљег поступања у предмету, из разлога што јој се тужилац обраћа на крајње непримерен начин, па намерава да против њега поднесе кривичну пријаву. Решењем Првог основног суда у Београду К 5643/2013 од 26.07.2013. године, одбијена је приватна кривична тужба ББ против окривљеног АА у погледу кривичног дела клевете, из разлога што изменом Кривичног законика то више није кривично дело, а нису се стекла обележја неког другог кривичног дела предвиђеног законом, док је у погледу кривичног дела увреде кривични поступак обустављен услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Тужилац је дана 29.11.2007. године поднео кривичну пријаву против тужене због кривичних дела злоупотребе службеног положаја, кршења закона од стране судије и несавесног рада у служби, која је одбачена решењем Општинског јавног тужиоца јер није било основане сумње да су се стекла законска обележја наведених кривичних дела, нити било ког другог кривичног дела чије се гоњење предузима по службеној дужности. У овој парници, тужилац је тужбом тражио накнаду нематеријалне штете, тврдећи да је тужена повредила његову част и углед подношењем приватне кривичне тужбе за извршена кривична дела клевете и увреде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете одбијен као неоснован.

Чланом 200. Закона о облигационим односима прописано је, између осталог, да ће за претрпљену повреду угледа, части, слободе или права личности, суд досудити правичну новчану накнаду независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству, ако нађе да околности случаја то оправдавају. Приликом одлучивања о накнади нематеријалне штете суд ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, као и да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Част се дефинише као субјективна категорија и мишљење које човек има о себи као припаднику одређене друштвене средине или групе чију вредност је прихватио, а углед представља мишљење које има средина, односно јавно мњење о личности, и она је објективна категорија. Под увредом се сматра напад на људску част којом се изражава презир, ниподаштавање и омаловажавање, а клевету чини онај ко за другог износи или преноси нешто неистинито, што може шкодити његовој части и угледу. У случају повреде права на част и углед, право на накнаду нематеријалне штете по том основу може бити остварено уколико је повреда проузроковала душевне патње које оправдавају досуђивање правичне новчане сатисфакције.

У конкретном случају, тужилац није доказао постојање штете и узрочно последичне везе између радње тужене и настанка штете. Наиме, тужилац није доказао да је подношењем приватне кривичне тужбе дошло до повреде његове части и угледа, нити да је због тога трпео душевне болове који оправдавају досуђивање накнаде наматеријалне штете у смислу члана 200. Закона о облигационим односима. Подношење приватне кривичне тужбе од стране тужене, по којој је кривични поступак обустављен због декриминализације кривичног дела клевете и апсолутне застарелости кривичног гоњења за кривично дело увреде, не може само по себи представљати повреду части и угледа, а тужилац није доказао да је овај кривични поступак довео до повреде његове части и угледа због којих је трпео душевне болове, као ни да је тужена поднела приватну кривичну тужбу са циљем да повреди тужиочеву част и углед. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић